

# Լատդիկիա — Թիվ Երկու

Բողոքական եղջյուրը

Jeff Pippenger

2023-08-27

Հայտնության գրքում կնիքից բացվող պատգամը հասկանալու համար էական է ճանաչել Բողոքական Ռեֆորմացիայի արմատները, զարգացումը և նշանակությունը: Այդ Ռեֆորմացիայի պատմության ներսում երեք հիմնական գծեր են առնչվում Աստվածաշնչին, Աստվածաշունչը ուսումնասիրելու մեջ գործադրելիք ճշմարիտ մեթոդաբանությանը, ինչպես նաև այն բանին, որ այդ պատմության ընթացքում ընտրված պատգամաբերները այդ պատմության ճանապարհային նշաններն են: Ինչպես միշտ է լինում, Սատանան փորձեց մի քանի կեղծ տարբերակներով ծածկել Թագավոր Հակոբի Աստվածաշունչը, և նա ձգտեց մի քանի կեղծ տարբերակներով ծածկել Աստվածաշունչը հասկանալու ճշմարիտ մեթոդաբանությունը, և նա նաև փորձեց ծածկել ճշմարիտ պատգամաբերներին (ճանապարհային նշաններին), որոնք այդ պատմության ընթացքում մեկը մյուսի հետևից բարձրացվել էին:

«Սակայն սատանան անգործ չէր: Այժմ նա փորձեց այն, ինչ փորձել է ամեն մի այլ բարենորոգչական շարժման մեջ՝ ժողովրդին խաբել և կործանել՝ ճշմարիտ գործի փոխարեն նրանց վրա հրամցնելով կեղծը: Ինչպես քրիստոնեական եկեղեցու առաջին դարում կային սուտ Քրիստոսներ, այնպես էլ տասնվեցերորդ դարում հայտնվեցին սուտ մարգարեներ»: The Great Controversy, 186.

1840-ից մինչև 1844 թվականների Միլլերական պատմության ընթացքում բողոքականության քողը (որը Միացյալ Նահանգներ հանդիսացող երկրի գազանի երկու եղջյուրներից մեկն է) անցավ Միլլերական ադվենտիզմին, և այն դարձավ բողոքական եղջյուրը: Միննույն ժամանակ, այն եկեղեցիները, որոնք նախկինում դավանում էին, թե բողոքական են, դարձան ուխտադրուժ բողոքականություն, կամ, ինչպես նրանց նույնացնում էին միլլերականները,՝ «Հռոմի դուստրերը»: Երբ բողոքականները 1843 թվականին մերժեցին առաջին հրեշտակի պատգամը, նրանք ընկան, և միլլերականները շարունակեցին բողոքականության քողի կրողը լինել: Միլլերական պատմությունը Աստծո գործի գազաթնակետն էր՝ Իր «անապատի եկեղեցին» Աստծո Խոսքի լիակատար ըմբռնմանը հասցնելու գործում:

Քննչական դատաստանի բացվելը բերեց Աստծո օրենքի, և հատկապես շաբաթի, փորձությունը: Երրորդ հրեշտակի պատգամը հռչակելու համար պահանջվում էր մի եկեղեցի, որը կպահեր Աստծո օրենքը, որն էր թաղված պապական ավանդությունների ու սովորությունների տակ Մուր զարերի ընթացքում: Քրիստոսը բողոքականներին բերեց 1840-ից 1844 թվականների պատմությանը և նրանց առաջ դրեց Եղիայի փորձությունը, որի նախատիպով ներկայացված էր Ուիլյամ Միլլերը, և երբ բողոքականները մերժեցին Միլլերի պատգամը, նրանք վերադարձան Հռոմ: Առաջին հրեշտակի պատգամի փորձությունը, ինչպես այն մատուցվել էր Միլլերի կողմից, նախատիպավորվել էր

Եղիայով Կարմեղոս լեռան վրա:

Եվ Եղիան մոտեցավ ամբողջ ժողովրդին ու ասաց. «Մինչև ե՞րբ պիտի տատանվեք երկու կարծիքների միջև. եթե Տերն է Աստված, գնացե՛ք Նրա հետևից, իսկ եթե Բահադը՝ ապա նրա՝ հետևից գնացե՛ք»: Եվ ժողովուրդը նրան ոչ մի խոսք չպատասխանեց: Գ Թագավորաց 18:21.

1840 թվականին, երբ բախվեցին Եղիայի պատգամին, որ ներկայացված էր Միլլերի և առաջին հրեշտակի միջոցով, բողոքականները ընտրեցին Բահադին:

Բողոքական Ռեֆորմացիան Աստվածաշնչի ճշմարտությունների կնիքների բացումն էր, որ սկսվեց «առավոտյան աստղով», որն ավետված էր տրվելու Թյատիրա եկեղեցով ներկայացված պատմության ընթացքում: Աստվածաշնչի դեմ ուղղակի հարձակումը սկսվել էր դարեր առաջ և հստակ ներկայացված է «Մեծ պայքար» գրքում, հատկապես վալդենսների պատմության առնչությամբ: 1930 թվականին Բենջամին Ուիլքերսոնը հրատարակեց «Our Authorized Bible Vindicated» գիրքը: Այդ գիրքը փաստագրում է պատերազմը սուրբ բնագիր տեքստերի դեմ, որոնք ի վերջո գործածվեցին King James Bible-ի թարգմանության համար, ինչպես նաև զանազան սատանայական կեղծ տեքստերը, որոնք տարածվել են և դեռևս տարածվում են կաթոլիկների, ուխտադրժած բողոքականության և Լաոդիկեական ադվենտիստների կողմից: Այդ պատերազմը սկսվել էր վալդենսների պատմությունից շատ առաջ, սակայն նրանք այն ճանապարհացույցն ու խորհրդանիշն են նրանց, ովքեր իրենց կյանքը տվեցին՝ վկայելու այն ճիշտ ձեռագրերի կարևորության մասին, որոնք ի վերջո թարգմանվեցին 1611 թվականի King James Bible-ում:

1611 թվականին Թագավոր Ջեյմսի Աստվածաշնչի ստեղծումը անցավ խիստ որոշակի թարգմանական գործընթացով: Աստվածաշնչի թարգմանության և հրատարակության գործընթացն իրականացվեց արտադրության յոթ փուլերով: Դրա իրագործման համար ևս պահանջվեց յոթ տարի, իսկ աստվածաշնչյան յոթ տարիները կազմում են երկու հազար հինգ հարյուր քսան օր: Սա, անշուշտ, նույն մարգարեական օրերի թիվն է, որոնց ընթացքում Հիսուսը հաստատեց ուխտը շատերի հետ՝ ի կատարումն Դանիելի իններորդ գլխի: Այդ սուրբ շաբաթվա կենտրոնում Քրիստոսը խաչվեց, և, անշուշտ, խաչված Քրիստոսը Աստվածաշնչի կենտրոնն է: Աստծո մաքուր Խոսքը ստեղծելու այդ յոթ փուլերը հետևյալն էին:

- Առաջին. Անհատների կողմից կատարված նախնական թարգմանություն. Մոտ 50 թարգմանիչներ բաժանվել էին վեց հանձնախմբերի, որոնցից յուրաքանչյուրն պատասխանատու էր Աստվածաշնչի տարբեր բաժինների համար: Այս անձինք աշխատում էին բնագիր լեզուներից (եբրայերեն, արամեերեն և հունարեն) անգլերեն թարգմանելու վրա:
- Երկրորդ՝ Հանձնաժողովային վերանայում. այն բանից հետո, երբ յուրաքանչյուր հանձնաժողով ավարտում էր որևէ բաժնի իր թարգմանությունը, աշխատանքը վերանայվում էր հենց հանձնաժողովի անդամների կողմից: Սա հնարավորություն էր տալիս համատեղ մասնակցության և սխալների ուղղման:

- Երրորդ՝ Ընդհանուր կոմիտեի վերանայում. Այնուհետև առանձին կոմիտեների թարգմանությունները ներկայացվեցին գիտնականների ավելի մեծ խմբի, որը կոչվում էր Ընդհանուր կոմիտե: Այս կոմիտեն բաղկացած էր վեց թարգմանչական կոմիտեներից յուրաքանչյուրի ներկայացուցիչներից: Նրանք վերանայեցին ամբողջ աշխատանքը՝ համեմատելով և ներդաշնակեցնելով տարբեր կոմիտեների թարգմանությունները:
- Չորրորդ. Լրացուցիչ վերանայում և խմբագրում. Գլխավոր հանձնաժողովի վերանայված տարբերակը կրկին ուղարկվեց առանձին հանձնաժողովներին՝ հետագա վերանայման և հղկման համար: Այս կրկնվող գործընթացը նպաստեց նրան, որ թարգմանությունը լինի հետևողական և ճշգրիտ:
- Հինգերորդ. Վերջնական վերանայում և հաստատում. Երբ առանձին հանձնախմբերն ավարտեցին իրենց վերանայումները, վերջնական նախագիծը ներկայացվեց Գլխավոր հանձնախմբին՝ վերջնական վերանայման և հաստատման համար:
- Վեցերորդ. Թագավորական հավանություն և հրատարակում. այնուհետև հաստատված թարգմանությունը ներկայացվեց Հակոբոս Ա թագավորին՝ նրա հավանությունը ստանալու համար:
- Յոթերորդ. Երբ նա տվեց իր թագավորական հավանությունը, թարգմանությունը 1611 թվականին հրատարակվեց որպես Աստվածաշնչի «King James Version» («Authorized Version»):

Տիրոջ խոսքերը մաքուր խոսքեր են՝ ինչպես արծաթը, որ փորձված է հողեղեն հնոցում, յոթն անգամ գտված: Դու պիտի պահես դրանք, ո՛վ Տեր, պիտի պահպանես դրանք այս սերնդից հավիտյան: Սաղմոսներ 12:6, 7.

Սատանայի պատերազմի մեջ՝ ուղղված Աստծո Խոսքի դեմ, և այն սահմանաքարերի դեմ, որոնք ներկայացված են այդ բացվող պատմության զանազան պատգամաբերներով, ինչպես նաև Նրա Խոսքը ճիշտ բաժանելու համար կիրառվելիք ճշմարիտ մեթոդաբանության դեմ, 1611 թվականի Թագավոր Հակոբոսի Աստվածաշունչը սահմանաքար է, որ հատուկ կերպով նույնացվում է Սաղմոս տասներկուսում: Ապականված կաթոլիկական ձեռագրերի միջոցով արտադրված զանազան կեղծ Աստվածաշնչերից և ոչ մեկը չի համապատասխանում Սաղմոս տասներկուսի չափանիշներին: Յոթ փուլ ներառած մաքրման գործընթացը և երկու հազար հինգ հարյուր քսան օրերի ժամանակահատվածը հաստատում են, որ Թագավոր Հակոբոսի Աստվածաշունչը Աստծո «մաքուր խոսքերն» է: Աստված խոստանում է պահել Թագավոր Հակոբոսի Աստվածաշունչը՝ որպես Իր մաքուր Խոսք հավիտյան, և հետևաբար Նա խոստանում է հաստատուն պահել «պատմականության» այն մեթոդաբանությունը, որ գործադրվում էր բողոքական բարենորոգիչների կողմից, ներառյալ Ուիլյամ Միլլերը:

Տասնչորսերորդ դարում Ջոն Ուիքլիֆը, որին «Մեծ պայքար» գրքում անվանում են «Բարեփոխման առավոտյան աստղ», Աստծու կողմից գործածվեց՝ Աստվածաշունչը թարգմանելու մի լեզվով, որը նույնիսկ սովորական մարդը կհասկանար: Նա այն

պատգամաբերն է, որ նշանավորում է բողոքական Բարեփոխման սկզբի ուղենիշը:

«Այն մեծ շարժումը, որ սկիզբ առավ Ուիկլիֆից, և որը պետք է ազատագրեր խիղճն ու միտքը և ազատ արձակեր ազգերին, որ այսքան երկար կապված էին Հռոմի հաղթական կառքին, իր ակունքն ուներ Աստվածաշնչում: Այստեղ էր այն օրհնության հոսանքի աղբյուրը, որը, կյանքի ջրի նման, հոսել է դարերի միջով տասնչորսերորդ դարից ի վեր: Ուիկլիֆը Սուրբ Գրքերը ընդունեց անսասան հավատքով՝ որպես Աստծու կամքի ներշնչյալ հայտնություն, հավատի և վարքի բավարար կանոն: Նա դաստիարակվել էր՝ Հռոմի եկեղեցին համարելու աստվածային, անսխալական իշխանություն և անվերապահ ակնածանքով ընդունելու հազար տարվա հաստատված ուսմունքներն ու սովորույթները. բայց նա երես դարձրեց այս ամենից՝ լսելու Աստծու սուրբ խոսքը: Սա էր այն հեղինակությունը, որը նա հորդորում էր ժողովրդին ընդունել: Փոխանակ այն բանի, որ եկեղեցին խոսի պապի միջոցով, նա հայտարարեց, թե միակ ճշմարիտ հեղինակությունը Աստծու ձայնն է, որ խոսում է Իր խոսքի միջոցով: Եվ նա սովորեցնում էր ոչ միայն, որ Աստվածաշունչը Աստծու կամքի կատարյալ հայտնությունն է, այլև որ Սուրբ Հոգին նրա միակ մեկնիչն է, և որ յուրաքանչյուր մարդ, նրա ուսմունքների ուսումնասիրությամբ, պետք է իր պարտականությունը սովորի ինքն իր համար: Այսպես նա մարդկանց միտքը պապից և Հռոմի եկեղեցուց դարձրեց դեպի Աստծու խոսքը»:

«Վիքլիֆը Բարեկարգիչներից մեծագույններից մեկն էր: Մտքի լայնությամբ, մտքի հստակությամբ, ճշմարտությունը պահելու հաստատականությամբ և այն պաշտպանելու համարձակությամբ նրան հավասարվեցին միայն քչերը, որ եկան նրանից հետո: Կյանքի մաքրությունը, ուսումնասիրության և աշխատանքի մեջ անխոնջ ջանասիրությունը, անապական ազնվությունը, և իր ծառայության մեջ Քրիստոսանման սերն ու հավատարմությունը բնորոշում էին Բարեկարգիչներից առաջինին: Եվ այս՝ notwithstanding այն դարի մտավոր խավարին ու բարոյական ապականությանը, որից նա ելավ»:

«Ուիքլիֆի բնավորությունը վկայություն է Սուրբ Գրքերի կրթող, վերափոխող գործության մասին: Աստվածաշունչն էր, որ նրան դարձրեց այն, ինչ որ նա էր: Հայտնության մեծ ճշմարտությունները ըմբռնելու ձգտումը թարմություն և կորով է հաղորդում բոլոր ընդունակություններին: Այն ընդարձակում է միտքը, սրում ըմբռնումը և հասունացնում դատողությունը: Աստվածաշնչի ուսումնասիրությունը կազնվացնի յուրաքանչյուր միտք, զգացում և ձգտում այնպես, ինչպես ոչ մի այլ ուսումնասիրություն չի կարող: Այն տալիս է նպատակների հաստատունություն, համբերություն, արիություն և տոկունություն. այն նրբացնում է բնավորությունը և սրբագործում հոգին: Սուրբ Գրքերի անկեղծ, երկյուղած ուսումնասիրությունը, որը սովորողի միտքն անմիջական շփման մեջ է դնում անսահման միտքի հետ, աշխարհին կտար ավելի գորեղ և ավելի գործուն մտքի տեր մարդիկ, ինչպես նաև ավելի ազնիվ սկզբունքների մարդիկ, քան երբևէ կարող է տալ մարդկային փիլիսոփայության ընձեռած ամենափայլուն կրթությունը: «Քո խոսքերի բացվելը,— ասում է սաղմոսեբզուն,— լույս է տալիս, հասկացողություն է պարգևում»:

Մաղմոս 119:130: The Great Controversy, 93, 94.»

Ջոն Ուիքլիֆի վերաբերյալ «Մեծ պայքար»-ում ներկայացված վկայությունից հետո Քույր Ուայթը տալիս է հավատարիմ բարենորոգիչների (ուղենիշների) մի ցանկ, որը վերջապես հասնում է բարենորոգիչ Ջոն Նոքսին: Նա առանձնացնում է Շոտլանդիայի թագուհի Մերիի կողմից Ջոն Նոքսին ուղղված մի նշանակալի հարց:

«Ջոն Նոքսը երես էր թեքել եկեղեցու ավանդություններից ու միստիցիզմից՝ սնվելու Աստծո Խոսքի ճշմարտություններով, և Ուիշարտի ուսուցումը հաստատել էր նրա վճռականությունը՝ հրաժարվելու Հռոմի հաղորդակցությունից և միանալու հալածվող բարենորոգիչներին....»

«Երբ կանգնեցվեց դեմ առ դեմ Շոտլանդիայի թագուհու առաջ, որի ներկայությամբ բողոքականների շատ առաջնորդների նախանձախնդրությունը մարել էր, Ջոն Նոքսը անշեղ վկայություն բերեց ճշմարտության համար: Նրան հնարավոր չէր շահել շողոքորթություններով, և սպառնալիքների առաջ նա չսասանվեց: Թագուհին նրան մեղադրեց հերետիկոսության մեջ: Նա, ըստ նրա խոսքի, ժողովրդին սովորեցրել էր ընդունել պետության կողմից արգելված մի կրոն և այդպիսով զանց էր առել Աստծո այն պատվերը, որով հպատակներին հրամայվում է հնազանդվել իրենց իշխաններին: Նոքսը հաստատապես պատասխանեց.— «Ինչպես որ ճշմարիտ կրոնը ոչ իր ծագումն է ստացել, ոչ էլ իր հեղինակությունը՝ իշխաններից, այլ միայն հավիտենական Աստծուց, այնպես էլ հպատակները պարտավոր չեն իրենց կրոնը ձևավորել իրենց իշխանների ճաշակի համաձայն: Որովհետև հաճախ պատահում է, որ իշխաններն ամենից ավելի անգետ են Աստծո ճշմարիտ կրոնից: Եթե Աբրահամի ողջ սերունդը լինե՞ր Փարավոնի կրոնի հետևորդ, որի հպատակները նրանք երկար ժամանակ եղել էին, աղաչում եմ ձեզ, տիկին, ի՞նչ կրոն կլինե՞ր աշխարհում: Եվ եթե առաքյալների օրերում բոլորը լինե՞ին հռոմեական կայսրերի կրոնի հետևորդ, աղաչում եմ ձեզ, տիկին, ի՞նչ կրոն կլինե՞ր այժմ երկրի վրա: ... Եվ այսպես, տիկին, դուք կարող եք ըմբռնել, որ հպատակները պարտավորված չեն իրենց իշխանների կրոնով, թեև նրանց հրամայված է պատիվ տալ նրանց»:

Մարիամն ասաց. «Դուք Սուրբ Գիրքը մի կերպ եք մեկնաբանում, իսկ նրանք [հռոմեական ուսուցիչները]՝ մեկ այլ կերպ. ո՞ւմ հավատամ, և ո՞վ լինի դատավորը»:

«Դուք պիտի հավատաք Աստծուն, որ հստակ խոսում է Իր Խոսքում,— պատասխանեց բարենորոգիչը.— և Խոսքը ձեզ ինչից ավելի չի սովորեցնում, դրանից առավել ոչ մեկին պիտի հավատաք, ոչ էլ մյուսին: Աստծո Խոսքն ինքնին պարզ է, և եթե որևէ տեղում մթություն կա, ապա Սուրբ Հոգին, որ երբեք Ինքն Իրեն հակառակ չէ, նույնը այլ տեղերում ավելի հստակ է բացատրում, այնպես որ ոչ մի կասկած չի կարող մնալ, բացի նրանց համար, ովքեր համառորեն տգետ են»: Այդպիսի ճշմարտություններն էին, որ անվախ բարենորոգիչը, իր կյանքի վտանգի գնով, հնչեցրեց արքայական ականջին: Նույն աներկյուղ արիությամբ նա հավատարիմ մնաց իր նպատակին՝ աղոթելով և մղելով Տիրոջ պատերազմները, մինչև որ Շոտլանդիան ազատվեց պապականությունից»: Մեծ պայքարը, 250, 251:

Բարեփոխչի և թագուհու միջև եղած փոխգործակցությունը ընդգծում է բարեփոխության պատմության երրորդ թելը, որը բացահայտում է Աստվածաշնչին,

բարեփոխիչներին և աստվածաշնչյան ուսումնասիրության մեթոդաբանությանը կեղծ նմանակություն տալու Սատանայի ջանքը: Հովհաննեսի պատասխանը թագուհուն այն էր, որ ճիշտ մեթոդաբանությունը «պատմաբանությունն» է, որը հիմնված է այն սկզբունքի վրա, որ մարգարեական պատմության մի գիծը բացատրվում է Սուրբ Հոգու կողմից՝ մարգարեական պատմության մեկ այլ գծի միջոցով:

Լույսը բացվել էր խավարի մեջ: Ուիլիֆը և վաղ բարենորոգիչները, մինչև իսկ Միլլերական պատմության ամբողջ ընթացքում, կիրառեցին աստվածաշնչյան ուսումնասիրության մի մեթոդ, որը կոչվում էր «պատմականություն»: Աստվածաշնչի ուսումնասիրության աստվածաշնչյան մեթոդի պատմությունը հաճախ անտեսվում է, սակայն էական է այն ճանաչել, եթե մեկը ճշմարտապես պիտի տեսնի Միլլերի, և ապա Future for America-ի կողմից ընդունված մարգարեական մեկնության կանոնների նշանակությունը:

Քույր Ուայթը միայն երկու եկեղեցի է նույնացնում որպես Աստծո անունով կոչված ժողովուրդ. դրանք են հին Իսրայելը և Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների եկեղեցին:

«Այն պատճառները, թե ինչու ենք մենք կոչվում Աստծո ժողովուրդ, պետք է կրկնվեն ու կրկնվեն: Բ Օրինաց 4.1–13» Manuscript Releases, հատոր 8, 426:

Առաքյալների եկեղեցին, պապական խավարի ընթացքում անապատում եղած եկեղեցին, երբեք չեն կոչվել Աստծո անունով կոչված ժողովուրդ, որովհետև այդ տերմինը (նշանակելով անունով կոչված լինել) ներկայացնում է մի եկեղեցի, որին տրված է լինելու Աստծո օրենքի պահապան ավանդապահը, և Աղվենտիզմի հետ մեկտեղ նրանք պետք է լինեին նաև Աստծո մարգարեական ճշմարտությունների ավանդապահները:

«Աստված այս օրերում Իր եկեղեցուն կոչել է, ինչպես կոչեց հին Իսրայելին, որ երկրի վրա կանգնի որպես լույս: Ճշմարտության հզոր սրով՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամներով, Նա նրանց առանձնացրել է եկեղեցիներից և աշխարհից, որպեսզի նրանց բերի սրբազան մերձավորության դեպի Ինքը: Նա նրանց Իր օրենքի պահապաններն է կարգել և նրանց է վստահել մարգարեության մեծ ճշմարտությունները այս ժամանակի համար: Ինչպես հին Իսրայելին վստահված սուրբ պատգամները, սրանք ևս սրբազան ավանդ են, որ պետք է հաղորդվեն աշխարհին: Հայտնություն 14-ի երեք հրեշտակները ներկայացնում են այն ժողովրդին, որ ընդունում է Աստծո պատգամների լույսը և դուրս է գալիս որպես Նրա գործակալներ՝ երկրի ողջ երկայնքով և լայնքով զգուշացումը հնչեցնելու»: Վկայություններ, հատոր 5, 455:

Վիլյամ Միլլերը ներկայացնում էր այն ընտրված պատգամաբերին, որ բացեր Աստծո մարգարեական ճշմարտությունները, և երբ այդ ճշմարտությունները 1844 թվականին մի ժողովրդի առաջնորդեցին դեպի Ամենասուրբ Տեղի բաց դուռը, Աստված ապա բացեց Աստծո օրենքը: Վիլիֆը ուղենիշ է Աստվածաշունչը բացելու և բողոքական Բարեփոխման սկզբնավորումը առաջ բերելու գործում, սակայն նա նաև ուղենիշ է Աստծո աշխատանքի մեջ՝ հաստատելու «մարգարեության մեծ ճշմարտությունները»:

Ջոն Վիքլիֆը առավոտյան աստղն էր, որ նույնացվում է պապության հազար երկու հարյուր վաթսուամյա իշխանության պատմության մեջ: Նրա գործը սկսվեց տասնչորսերորդ դարում, ապա տասնյոթերորդ դարում այդ մարգարեական գծի մեկ այլ ուղենիշ եղավ 1611 թվականին Թագավոր Ջեյմսի Աստվածաշնչի հրատարակությունը: Այդ գծի վրա մենք ի վերջո հասնում ենք Միլլերի մարգարեական մեկնաբանության կանոնների ուղենիշին: Միլլերը ուղենիշ է այդ ճշմարտության գծում, և այդպես են նաև նրա կանոնները: Նրա կանոնները վկայում են Ադվենտիզմի վերջում եղած մի ուղենիշի մասին, որը ներկայացված է Prophetic Keys-ի հրատարակությամբ:

Եթե մենք չենք հասկանում, որ Միլլերի կանոնները մարգարեական պատմության մի գծում եղած ճանապարհային նշան էին՝ ներկայացնելով Աստվածաշնչի բնագիր և ճշգրիտ տեքստերը պահպանելու գործը, ինչպես նաև Աստվածաշնչի ճշմարիտ ըմբռնումը բացահայտելու գործը, ինչը պահանջում էր, որ բարենորոգիչները առաջնորդվեին՝ հասկանալու և կիրառելու ուսումնասիրության այն սրբազան մեթոդաբանությունը, որը կոչվում է «պատմապաշտություն», ապա մեզ պակասում է այն տեղեկությունը, որն անհրաժեշտ է՝ ճանաչելու Ադվենտիզմի վերջում երրորդ հրեշտակի լույսը ներկայացնելու և պահպանելու գործի հետ կապված մարգարեական ճշմարտությունները: Այդ պատճառով կարևոր է համառոտ տեսություն նետել պատմության այդ գծի վրա:

«Բողոքական» բառի միակ իսկական սահմանումը Հռոմի դեմ բողոքելն է: Եթե մի եկեղեցի դադարում է բողոքել Հռոմի դեմ, ապա այն այլևս բողոքական չէ և այդժամ դառնում է Հռոմի դուստր, ինչպես եղավ այն բողոքականների հետ, որոնք մերժեցին առաջին հրեշտակի պատգամը: Գերակա այն ըմբռնումը, որ դարձավ Կաթոլիկ եկեղեցուց դուրս եկած բողոքականների «կարգախոսը», սա էր՝ «Աստվածաշունչը և միայն Աստվածաշունչը»: Սակայն պատմությունը վկայում է այն փաստի մասին, որ Աստվածաշունչը հարկ էր ճիշտ բաժանել:

Ջանա՛ս Աստծուն ներկայանալ որպես հավանության արժանի, որպես մի մշակ, որ ամաչելու կարիք չունի և ուղիղ կերպով բաժանում է ճշմարտության խոսքը: Բայց խուսափի՛ր պղծարար և ունայն դատարկաբանություններից, որովհետև դրանք ավելի ու ավելի են աճում դեպի ամբարշտություն: 2 Տիմոթեոս 2:15, 16.

Աստվածաշնչյան ուսումնասիրության այն մեթոդը, որին բողոքականները առաջնորդվեցին դիմելու՝ ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանելու իրենց ջանքերում, «պատմականությունն» է: Այդ մեթոդը Սատանայի հարձակման հատուկ և լուրջ թիրախն էր, և նա իսկապես հարձակվեց դրա վրա:

«Մենք ինքներս պետք է իմանանք, թե ինչն է կազմում քրիստոնեությունը, ինչ է ճշմարտությունը, որն է այն հավատը, որ մենք ընդունել ենք, որոնք են աստվածաշնչյան կանոնները՝ այն կանոնները, որ մեզ տրվել են բարձրագույն հեղինակությունից»: The 1888 Materials, 403.

Բարեփոխիչների կողմից կիրառված և մինչև իսկ Ուիլյամ Միլլերին ներառյալ օգտագործված աստվածաշնչյան մեթոդաբանության խաթարումը հատուկ կերպով

նշվում է որպես սկսված տասնհինգերորդ դարում Ֆրանցիսկո Ռիբերա (1537–1591) անունով մի ճիզվիտ գիտնականի միջոցով, որին վերագրվում է ֆուտուրիստական մեկնաբանության հանրահռչակումը: Նա գրեց Հայտնության գրքի մեկնություն, որում առաջարկում էր մարգարեությունների ֆուտուրիստական մեկնաբանություն՝ դրանք հեռացնելով պատմական համատեքստից: Ռիբերան հորինեց այս մեթոդաբանությունը՝ ընդդիմանալու այն ճշմարտությանը, որ պատմականության մեթոդաբանությունը միշտ առաջ էր բերում: Այդ ճշմարտությունն այն էր, որ Հռոմի պապը Աստվածաշնչյան մարգարեության նեոնն է:

Տասնյոթերորդ և տասնութերորդ դարերում փաստագրված կերպով երևում է, որ բողոքականությունը գիտեր, թե Ռիբերայի կեղծ մեթոդաբանությունը սատանայական էր և անհիմն: Այդ պատմության բողոքականները գրքեր և թերթիկներ էին գրում՝ ընդդեմ ճիզվիտ գիտնականի «անպարկեշտ և ունայն դատարկաբանությունների»:

Սակայն 1909 թվականին հրատարակվեց Տրոյական ձին՝ Scofield Reference Bible-ը, և Աստվածաշնչի ծանոթագրություններում զետեղված հղումները հիմնված էին Ռիբերայի և Մանուել Լակունզա (1731–1801) անունով մեկ այլ ճիզվիտի ուսմունքների վրա: Լակունզան գրում էր Խուան Հովսափատ Բեն-Էզրա գրական անունով և հրատարակեց մի գիրք՝ վերնագրված The Coming of the Messiah in Glory and Majesty: Ինչպես իրենից առաջ Ռիբերայի պարագայում, այդ գիրքը ուղղակի հարձակում էր Հայտնության գրքի մարգարեությունների կատարման դեմ:

Սատանան գիտեր, որ այն պատգամը, որը պետք էր մթագնել խառնաշփոթությամբ, Հայտնության գրքից եկող վերջին նախագգուշացման պատգամն էր: Երկու ճիզվիտ քահանաների անպարկեշտ ու ունայն շատախոսությունները Scofield Reference Bible-ի հղումների մեջ ներառելով՝ Սատանան կարողացավ դավաճանած բողոքականներին առաջնորդել դեպի ճիզվիտական մեթոդաբանությունների ընդունումը՝ այսպիսով կուրացնելով նրանց ճշմարտության հանդեպ: Սատանան դրան հասավ՝ ներմուծելով մի շարք կաթոլիկ մարգարեական մոդելներ, որոնք վերացրին Աստվածաշնչյան մարգարեության հակաքրիստոսի ով լինելը հստակորեն նույնականացնելու հնարավորությունը: Սատանայի համար դա դժվար խաբեություն չէր, որովհետև բողոքականներն արդեն վերադարձել էին հռոմեական եկեղեցի՝ 1843 թվականին մերժելով Միլլերի պատգամը:

Տարիների ընթացքում հրատարակվել են մի շարք գրքեր և հոդվածներ, որոնք փաստագրում են Աստվածաշնչի վրա Սատանայի հարձակումը, որը սկսվեց Քրիստոսի խաչվելուց հետո առաջին մի քանի դարերի ընթացքում: Այդ հարձակումը հասավ այնպիսի աստիճանի, որ ներմուծվեցին կեղծ ձեռագրեր՝ կեղծ Աստվածաշնչեր արտադրելու համար: Սատանան նաև հարձակվեց այն բարենորոգիչների վրա, որոնք բարձրացվել էին՝ իրենց կենդանության օրոք և նույնիսկ այդ Բարենորոգիչների մահից հետո Աստծո խոսքը պաշտպանելու համար:

Պարզապես նկատի առեք, թե ժամանակակից Յոթներորդ օրվա ադվենտիստ պատմաբաններն ու աստվածաբաններն ինչպես են վերաբերվում Ուիլյամ Միլլերի թեմային: Ասես նրանք փորել հանել են նրա ոսկորները և նետել Միսիսիպի գետը:

«Ուիլյամ Միլլերը խոռվեցնում էր սատանայի թագավորությունը, և ռիսերիմ թշնամին ձգտում էր ոչ միայն հակադրել այդ պատգամի ազդեցությանը, այլև կործանել հենց պատգամաբերին: Երբ հայր Միլլերը Սուրբ Գրքի ճշմարտությունը գործնական կերպով կիրառում էր իր ունկնդիրների սրտերին, իրեն քրիստոնյա անվանող մարդկանց ցասումը բորբոքվում էր նրա դեմ, ինչպես որ հրեաների բարկությունը բորբոքվեց Քրիստոսի և Նրա առաքյալների դեմ: Եկեղեցու անդամները գրգռում էին առավել ստոր խավերին, և մի քանի առիթներով թշնամիները դավ էին նյութում՝ խլելու նրա կյանքը, երբ նա պետք է հեռանար հավաքույթի վայրից: Սակայն սուրբ հրեշտակները բազմության մեջ էին, և նրանցից մեկը, մարդու կերպարանք առած, բռնեց Տիրոջ այս ծառայի բազուկը և նրան ապահով դուրս բերեց զայրացած ամբոխի միջից: Նրա գործը դեռևս ավարտված չէր, և սատանան ու նրա գործակալները հիասթափվեցին իրենց նպատակի մեջ»: Spirit of Prophecy, հատոր 4, 219:

Տեսե՛ք, թե ինչպես նույն այդ աղվենտիզմի երկու դասակարգերը (աստվածաբաններն ու պատմաբանները) նսեմացրել և քողարկել են Միլլերի կանոնների վավերականությունը, որոնց մասին Քույր Ուայթը հայտնում է մեզ, որ պիտի գործադրվեն բոլոր նրանց կողմից, ովքեր իրականում հոչակում են երեք հրեշտակների լուրերը:

«Երրորդ հրեշտակի պատգամը հոչակելու գործին ներգրավվածները Սուրբ Գրքերն ուսումնասիրում են նույն ծրագրով, որ ընդունել էր հայր Միլլերը:

«Մարգարեությունների և մարգարեական ժամանակագրության տեսությունները» վերնագրված փոքրիկ գրքում հայր Միլլերը տալիս է Աստվածաշնչի ուսումնասիրման և մեկնաբանության հետևյալ պարզ, բայց խելացի և կարևոր կանոնները.—»

«[Մեջբերված են առաջինից մինչև հինգերորդ կանոնները:]»

«Վերը նշվածը այս կանոնների մի մասն է, և Աստվածաշնչի մեր ուսումնասիրության ընթացքում մենք բոլորս լավ կանենք, եթե ուշադրությամբ հետևենք շարադրված սկզբունքներին»: Review and Herald, November 25, 1884.

Առանց վերանայելու մարգարեական պատմության գծի այն երեք թելերը, որոնք կապված են Աստծո Խոսքի զարգացման և հաստատման հետ, անհնար է տեսնել այն մեծ վկայության նշանակությունը, որը հաստատում է Ուիլյամ Միլլերին որպես այն պատգամաբերին, որ իր պատգամի ներկայացման մեջ նախատիպավորված էր Եդիայով, և որպես Մովսես՝ Միլլերի արդարների հարության մեջ վեր բարձրացվելու խոստման մեջ, և որպես Եդիսե՝ իր արտը թողնելու և Եդիայի պատգամին ծառայելու իր պատրաստակամությամբ: Քույր Ուայթը նույնականացնում է աստվածաշնչյան այդ երեք հերոսներին՝ որպես Ուիլյամ Միլլերի նախատիպեր, մինչդեռ արդի աղվենտիստ աստվածաբաններն ու պատմաբանները այժմ նրան ներկայացնում են այնպես, ասես նա պարզապես տասնութերորդ դարի մի «խելճ գեղջուկ տղա» լիներ:

Ուիլյամ Թինդեյլը այն բազմաթիվ բարենորոգիչներից մեկն էր, որ վեր հանվեցին մարգարեական պատմության այս գծի մեջ: Եթե թույլ տրվի այսպես ասել, ապա այն

պապական դեսպանների դեմ, որոնց հետ նա շփվում էր, նրա «առաքելության հռչակագիրը» սա էր. «Ես կհասնեմ այն բանին, որ արորը վարող տղան Սուրբ Գրքերից ավելի շատ իմանա, քան դուք»: Ուիլյամ Միլլերն այն գյուղացի տղան էր, որ վարում էր արորը և կատարեց Թինդեյլի մարգարեությունը:

Այս ներածությունը մեծապես պարզեցվել է այն ամբողջ պատմական նյութի առումով, որը կարելի էր բերել ի հաստատումն այն բանի, ինչ ներկայացրել ենք մինչև այժմ: Այժմ կքննարկենք Ալֆայի և Օմեգայի որոշ դրոշմներ, որպեսզի վերադառնանք Միլլերին՝ որպես նշանաբարի և պատգամաբերի դիտարկմանը:

Դանիելի գիրքը երկու գրքից կազմված մի գրքի սկիզբն է: Այդ գրքի վերջը Հայտնության գիրքն է: Թեև դրանք երկու առանձին գրքեր են, միասին ներկայացնում են մեկ գիրք:

Տարիներ առաջ ես հանրային փոխգործակցություն ունեցա Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու Գլխավոր համաժողովի Աստվածաշնչյան հետազոտությունների ինստիտուտում աշխատող մի հայտնի յոթերորդօրյա ադվենտիստ աստվածաբանի հետ: Աստվածաբանը փորձում էր ուղղել իմ ըմբռնումը Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վերջին վեց համարների վերաբերյալ, ինչպես նաև Դանիելի գրքում հիշատակվող «ամենօրյա»-ի վերաբերյալ իմ ըմբռնումը: Մեր փոխգործակցությունը, որ տեղի ունեցավ որոշակի ժամանակահատվածի ընթացքում, քանի որ այն բաղկացած էր նրանից, որ նա մի հոդված էր ներկայացնում, որին ես պատասխանում էի, ապա նա իր հերթին պատասխանում էր դրան, և հետո, իհարկե, ես կրկին ներկայացնում էի իմ մտքերը, և այսպես շարունակ: Այդ փոխգործակցության ընթացքում նա ինձ տեղեկացրեց, որ այն հանձնաժողովում, որտեղ աշխատում էր Գլխավոր համաժողովում, իրեն համարում էին Դանիելի գրքի մասնագետը, իսկ իր գործընկերներից մեկին համարում էին Հայտնության գրքի մշտական մասնագետը: Մեր փոխգործակցությունների ընթացքում նա չէր ցանկանում անդրադառնալ Հայտնության գրքի կետերին, այլ դրանք հղել էր իր գործընկերոջը: Նա ցանկանում էր քննարկումը պահել միայն Դանիելի գրքի սահմաններում:

Քույր Ուայթը հստակ ասում է, որ Դանիելը և Հայտնությունը մեկ գիրք են: Այդ մակարդակում դրանք ներկայացնում են Աստվածաշունչը, որը մեկ գիրք է՝ կազմված երկու գրքից՝ հնից և նորից: Քույր Ուայթը նաև խոսում է հրեական եկեղեցու մասին, որը մեկ գրքի համարում է միայն հին գիրքը, և նա նաև խոսում է նրանց մասին, ովքեր անտեսում են հին գիրքը, որովհետև նրանք միայն հասկանում են կամ միայն պատրաստ են հասկանալու նոր գիրքը: Նրա ներշնչված վկայությունն այն է, որ եթե դու ընդունում ես միայն նորը, ապա մերժում ես հինը, և հակառակը: Որպեսզի աստվածաբանը պնդի, թե ինքը Դանիելի, բայց ոչ Հայտնության մասնագետն էր, նշանակում է կրկնել միայն Հին Կտակարանը ընդունելու հրեական հասկացությունը, և մենք գիտենք, թե այդ նեղ հայացքը ուր տարավ հրեաներին: Հարցի որևէ կողմը բռնելը՝ ընդունել հինը և ոչ նորը, կամ ընդունել նորը, բայց ոչ հինը, նշանակում է մերժել ամբողջ վկայությունը:

«Փրկիչը հարցրեց Իր աշակերտներին՝ արդյոք նրանք հասկանում էին այս բաները: Նրանք պատասխանեցին. «Այո՛, Տե՛ր»: Ապա Նա ասաց նրանց. «Ուստի երկնքի արքայության համար ուսուցանված ամեն դպիր նման է մի տանուտիրոջ մարդու, որ իր գանձից հանում է նորն ու հինը»: Այս առակում Հիսուսը Իր աշակերտների առջև դրեց այն մարդկանց պատասխանատվությունը, որոնց գործն է աշխարհին տալ այն լույսը, որ իրենք ստացել են Նրանից: Հին Կտակարանն այն ժամանակ գոյություն ունեցող ամբողջ Գրությունն էր. բայց այն գրված չէր միայն հների համար. այն բոլոր դարերի և բոլոր մարդկանց համար էր: Հիսուսը ցանկանում էր, որ Իր վարդապետության ուսուցիչները ջանասիրությամբ քննականորեն ուսումնասիրեն Հին Կտակարանը՝ գտնելու այն լույսը, որը հաստատում է Նրա ինքնությունը որպես մարգարեություններով նախասացված Մեսիայի և հայտնում է աշխարհի հանդեպ Նրա առաքելության բնույթը: Հին և Նոր Կտակարանները անբաժանելի են, որովհետև երկուսն էլ Քրիստոսի ուսմունքներն են: Այն հրեաների վարդապետությունը, որոնք ընդունում են միայն Հին Կտակարանը, փրկության չէ, քանի որ նրանք մերժում են Փրկչին, որի կյանքն ու ծառայությունը օրենքի և մարգարեությունների կատարումն էին: Եվ այն մարդկանց վարդապետությունը, որոնք մի կողմ են դնում Հին Կտակարանը, նույնպես փրկության չէ, որովհետև այն մերժում է այն, ինչ Քրիստոսի մասին ուղղակի վկայություն է: Թերահավատները սկսում են Հին Կտակարանի արժեզրկմամբ, և ապա ընդամենը ևս մի քայլ է մնում՝ ժխտելու նաև Նորի վավերականությունը, և այսպես երկուսն էլ մերժվում են»:

«Հրեաները քիչ ազդեցություն ունեն քրիստոնեական աշխարհի վրա՝ նրանց ցույց տալու պատվիրանների կարևորությունը, ներառյալ շաբաթվա պարտադրող օրենքը, որովհետև ճշմարտության հին գանձերը առաջ բերելով՝ մի կողմ են նետում նորերը, որոնք գտնվում են Հիսուսի անձնական ուսմունքների մեջ: Մյուս կողմից, ամենաուժեղ պատճառը, թե ինչու քրիստոնյաները չեն կարողանում ազդել հրեաների վրա, որպեսզի նրանք ընդունեն Քրիստոսի ուսմունքները որպես աստվածային իմաստության լեզու, այն է, որ, առաջ բերելով Նրա խոսքի գանձերը, նրանք արհամարհանքով են վերաբերվում Հին Կտակարանի հարստություններին, որոնք Աստծո Որդու ավելի վաղ ուսմունքներն են՝ Մովսեսի միջոցով: Նրանք մերժում են Սինայից հոչակված օրենքը և չորրորդ պատվիրանի շաբաթը, որ հաստատվել էր Եդեմի պարտեզում: Բայց ավետարանի այն ծառայողը, որ հետևում է Քրիստոսի ուսմունքներին, կստանա թե՛ Հին և թե՛ Նոր Կտակարանի լիակատար գիտություն, որպեսզի կարողանա դրանք ներկայացնել ժողովրդին իրենց իսկական լույսի մեջ՝ որպես անբաժանելի մի ամբողջություն, որոնցից մեկը կախված է մյուսից և լուսավորում է մյուսը: Այսպիսով, ինչպես Հիսուսն ուսուցանեց Իր աշակերտներին, նրանք իրենց գանձարանից դուրս կհանեն «նոր և հին բաներ»:

Մարգարեության Հոգի, հատոր 2, 255:

Նախորդ խրատը մեկ այլ կիրառություն ևս ունի Լաոդիկեացի Ադվենտիստների համար: Դավանել, թե հավատում են Աստվածաշնչին իր ամբողջությամբ՝ թե՛ Հին, թե՛ Նոր Կտակարաններին, սակայն մերժել Մարգարեության Հոգին, նույն այն խրամատն է, ինչ միայն մեկ վկայություն ընդունելը: Ճշմարտությունը հաստատելու համար երկու վկա է պահանջվում, ուստի անհնար է ճշմարտություն հաստատել մեկ վկայությամբ, և

եթե ոմանք փորձեն այդպես անել, նրանք մերժում են երկու վկաներին էլ, իրենց հավատը հիմնելով այն բանի վրա, ինչը կոչվում է «կես-ճշմարտություններ»:

Այժմ ես կկրկնեմ մի հարց, որ եղել է 2023 թվականի հուլիսից ի վեր հրապարակվող սկզբնական հոդվածներից մեկում: Հարցն այս է. «Ի՞նչ նոր լույս է դուրս եկել ադվենտիզմից 1863 թվականից ի վեր»: Պատասխանը պարզապես այս է. «Ոչ մեկը»:

«Դանիելի և Հայտնության գրքերը մեկ են: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն. մեկը կնքված գիրք է, մյուսը՝ բացված գիրք: Հովհաննեսը լսեց այն խորհուրդները, որոնք որոտներն արտասանեցին, սակայն նրան հրամայվեց դրանք չգրել»: Seventh-day Adventist Bible Commentary, հատոր 7, 971.

Ալֆան և Օմեգան, հետևաբար, նույնացնում են, որ Դանիելը առաջինն է, իսկ Հայտնությունը՝ վերջինը: Դանիելը ներկայացնում է ադվենտիզմի սկիզբը, իսկ Հայտնությունը ներկայացնում է ադվենտիզմի ավարտը:

«Հայտնությունը կնքված գիրք է, բայց այն նաև բացված գիրք է: Այն արձանագրում է հրաշալի իրադարձություններ, որոնք պետք է տեղի ունենան այս երկրի պատմության վերջին օրերում: Այս գրքի ուսմունքները հստակ են, ոչ թե խորհրդավոր և անհասկանալի: Դրանում վերցված է նույն մարգարեության գիծը, ինչ Դանիելի մեջ: Որոշ մարգարեություններ Աստված կրկնել է՝ այսպիսով ցույց տալով, որ դրանց պետք է կարևորություն տրվի: Տերը չի կրկնում այն բաները, որոնք մեծ կարևորություն չունեն»: Manuscript Releases, հատոր 9, 8.

Ադվենտիզմի սկզբում, հենց այն համարներում, որոնք Ադվենտիզմի կենտրոնական սյունն են, այն համարներում, որոնք բացվեցին 1798 թվականին, Հիսուսն Իրեն ներկայացրեց որպես «Պաղմոնի»՝ Սքանչելի Համրողը: Ադվենտիզմի վերջում Հիսուսն Իրեն ներկայացնում է որպես «Ալֆա և Օմեգա»՝ սքանչելի լեզվաբանը՝ Աստծո Խոսքը: Այս պատճառով Ադվենտիզմի սկիզբը և առաջին հրեշտակի պատգամը «կախված էին ժամանակից»: Ադվենտիզմի վերջում երրորդ հրեշտակի պատգամը կախված կլինի Նրա Խոսքից:

Ադվենտիզմի սկիզբն ու ավարտը տեղի են ունենում Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության պատմության ընթացքում, հետևաբար դրանք տեղի են ունենում Միացյալ Նահանգների սկզբի և ավարտի ժամանակ: Միացյալ Նահանգների մարգարեական պատմությունը հանրապետականության և բողոքականության երկու եղջյուրների պատմությունն է: Այդ պատմության ավարտին այդ երկու եղջյուրները Գառից կփոխվեն վիշապի: Հանրապետականությունը կփոխվի ժողովրդավարության, իսկ բողոքականությունը՝ ուխտադրուժ բողոքականության: Երբ Միացյալ Նահանգների փորձաշրջանի ժամանակի բաժակը սկսի մոտենալ իր ավարտին, ինչպես որ հենց այժմ է տեղի ունենում, ուխտադրուժ հանրապետականության և ուխտադրուժ բողոքականության այդ երկու եղջյուրները կկազմեն գազանին մի պատկեր՝ այդպիսով եկեղեցին և պետությունը միավորելով մեկ եղջյուրի մեջ, որը խոսում է վիշապի պես: Սակայն Աստված առանց վկայի չի մնա, որովհետև Միացյալ Նահանգները իր ավարտին հասցնելու ընթացքի մեջ Նա կբարձրացնի բողոքականության իսկական

եղջյուրը, որպեսզի բողոքի թե՛ Միացյալ Նահանգներում գտնվող գազանի պատկերի դեմ, և ապա՝ այն գազանի պատկերի դեմ, որ կանգնելու է ամբողջ աշխարհի առջև: Միացյալ Նահանգների վերջում բողոքական եղջյուրի բարձրացումը պիտի իրականացվի նույն պատմական կառուցվածքի ներսում, որի մեջ բողոքական եղջյուրը բարձրացվեց Միացյալ Նահանգների սկզբում: Նախկին ուխտի ժողովուրդը պիտի շրջանցվի, և մի նոր ժողովուրդ պիտի դառնա նոր ուխտի ժողովուրդը: Արեգակի տակ նոր բան չկա:

Երբ մենք օգտագործում ենք ժամանակային մարգարեությունները, ինչպես դրանք հասկացվել և ներկայացվել են միլլերիտական պատմության մեջ, Ալֆան և Օմեգան գնահատելու համար, մենք գտնում ենք, որ դրանք նույնն են: Ամեն մի ժամանակային մարգարեություն սկսվում է մի պատմությամբ, երբ մարգարեությունը հռչակվում է, և այդ պատմությունը միշտ նախատիպում է այն պատմությունը, երբ մարգարեությունը կատարվում է:

Երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության պատմությունը սկսվեց մ.թ.ա. 457 թվականին՝ երրորդ հրամանագրով, և ավարտվեց երրորդ հրեշտակի պատգամով՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Երրորդ հրամանագրի գալուստին նախորդող ժամանակահատվածում, սակայն մինչև դրա հասնելը, իրականացվեց տաճարի և Երուսաղեմի վերակառուցման գործը: Նույն կերպ, երրորդ հրեշտակի գալուստին նախորդող պատմության ընթացքում հաստատվեց Միլլերական տաճարի հիմնարական ճշմարտությունները:

1798 թվականին իրականացավ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությունը, որ սկսվել էր մ.թ.ա. 723 թվականին՝ հյուսիսային տասը ցեղերի ցրմամբ: Այդ մարգարեությունը ցույց էր տալիս հազար երկու հարյուր վաթսուն տարվա երկու ժամանակահատված՝ նշելով բառացի տաճարի և բառացի Երուսաղեմի ոտնակոխ լինելը բառացի հեթանոսական Հռոմի կողմից, որին հաջորդեց պապական Հռոմի կողմից հոգևոր քաղաքի և տաճարի ոտնակոխ լինելու հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները: Մարգարեությունը սկսվեց հյուսիսային թագավորության կործանմամբ և թագավորության քաղաքացիների ցրմամբ: Մարգարեության կեսին՝ 538 թվականին, նշանավորվում է Աստծո ժողովրդի՝ հեթանոսական Հռոմի կողմից ոտնակոխ լինելու ավարտը, որն Աստվածաշնչյան մարգարեության չորրորդ թագավորությունն է, և այն առաջ է բերում Աստծո եկեղեցու ցրումը դեպի Խավար դարերի անապատը: Այդ ժամանակային մարգարեության ավարտը՝ 1798 թվականին, նշում է Աստվածաշնչյան մարգարեության հինգերորդ թագավորության ավարտը: Հյուսիսային տասը ցեղերի, ինչպես նաև անապատ փախած քրիստոնեական եկեղեցու ցրումը ներկայացնում է նրանց հավաքումը, որոնց վիճակված էր դառնալ բողոքականության եղջյուրը: Սահմանաքարերը հաճախ ներկայացվում են հակադրություններով, և ցրումը կարող է ներկայացնել հավաքումը, ինչպես Եդիան ներկայացնում է Հովհաննես Մկրտչին: Նույն մարգարեական առճակատման մեջ Եդիան չի մահանում, իսկ Հովհաննես Մկրտիչը մահանում է:

Ք.ա. 677 թվականին հարավային Հուդայի ցեղը (որը Սուրբ Գրքերում նաև նույնացվում է որպես «փառավոր երկիր») ցրվեց երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարի ժամկետով, որն ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ մարգարեությունը մատնանշում էր Աստծո ժողովրդի կոխկրտվելը, որին Դանիելը Դանիել 8:13, 14-ում նույնացնում է որպես «գորք»:

Ապա լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մի ուրիշ սուրբ ասաց այն սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի տեսիլքը մշտնջենական զոհի, ավերող հանցանքի մասին, որ թե՛ սրբաբանը և թե՛ գորքը ոտնակոխ տրվեն»: Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբաբանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

Քսաներեք հարյուր տարվա մարգարեությունը, որն ավարտվեց նույն ժամանակ, ինչ մ.թ.ա. 677 թվականին սկսված երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությունը, մատնանշում էր սրբաբանի ոտնակոխ լինելը, ինչպես դա նշված է Դանիել 8:13, 14-ում: Մ.թ.ա. 677 թվականին Հուդայի ցրման մարգարեությանը նախորդեցին Նաբուգոդոնոսորի երեք հարձակումները, և այդ մարգարեությունն ավարտվեց երրորդ լուրի գալուստով՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Հազար հինգ հարյուր քսանամյա երկու մարգարեությունները, որոնք ավարտվում են համապատասխանաբար 1798 և 1844 թվականներին, նույնացնում են միլլերական տաճարի հիմքի կառուցման քառասունվեց տարիները: Մովսեսը քառասունվեց օր էր զբաղված տաճարի կառուցման վերաբերյալ հրահանգներ ստանալով, Քրիստոսի ժամանակներում Հերովդեսի տաճարի վերակառուցումը տևեց քառասունվեց տարի, որն ավարտվեց Քրիստոսի մկրտության տարում: Մկրտությունից հետո Նա գնաց անապատ՝ քառասուն օր, և երբ վերադարձավ, առաջին անգամ սրբեց տաճարը, և վիճաբանող հրեաները ցանկացան իմանալ, թե ինչ իշխանությամբ էր Նա անում այդպիսի բան:

Եվ հրեաների զատիկը մոտ էր, և Հիսուսը ելավ Երուսաղեմ: Եվ տաճարի մեջ գտավ արջառներ, ոչխարներ ու աղավնիներ վաճառողներին, և դրամափոխներին՝ նստած: Եվ երբ մանր պարաններից խարազան շինեց, նրանց բոլորին տաճարից դուրս քշեց՝ ոչխարների և արջառների հետ միասին, և դրամափոխների դրամը թափեց, և սեղանները շուռ տվեց: Եվ աղավնիներ վաճառողներին ասաց. «Մրանք այստեղից վերցրե՛ք. Իմ Հոր տունը առևտրի տուն մի՛ դարձրեք»: Եվ Նրա աշակերտները հիշեցին, թե գրված է. «Քո տան նախանձախնդրությունը ինձ կերավ»: Այն ժամանակ հրեաները պատասխան տվեցին և ասացին Նրան. «Ի՞նչ նշան ես ցույց տալիս մեզ, որ այս բաներն անում ես»: Հիսուսը պատասխանեց և ասաց նրանց. «Քանդեցե՛ք այս տաճարը, և երեք օրում այն կվեր կանգնեցնեմ»: Այն ժամանակ հրեաներն ասացին. «Քառասունվեց տարի այս տաճարը շինվեց, և Դո՞ւ ես այն երեք օրում վեր կանգնեցնելու»: Բայց Նա Իր մարմնի տաճարի մասին էր խոսում: Ուստի, երբ Նա մեռելներից հարություն առավ, Նրա աշակերտները հիշեցին, որ այս բանն ասել էր նրանց, և հավատացին Գրքին ու այն խոսքին, որ Հիսուսն ասել էր: Հովհաննես 2:13-22.

Միլլերական տաճարը կանգնեցվեց քառասունվեց տարվա ընթացքում՝ 1798 թվականից, առաջին երկու հազար հինգ հարյուր քսանամյա մարգարեության ավարտին, և ավարտվեց քառասունվեց տարի անց՝ 1844 թվականին, երկրորդ երկու հազար հինգ հարյուր քսանամյա մարգարեության կատարման ժամանակ: Այդ քառասունվեց տարիները սկսվեցին առաջին հրեշտակի գալուստով և ավարտվեցին երրորդ հրեշտակի գալուստով, որովհետև Քրիստոս ասաց, որ Իր տաճարը երեք օրում պիտի բարձրացվի: Եթե դուք չեք կամենում տեսնել այս փաստերը, ապա դա երկու հիմնական խնդիրների պատճառով է՝ բացի այն խնդիրներից, որոնք կարող են գոյություն ունենալ չկամեցող և չդարձված սրտում: Առաջին խնդիրն այն է, որ դուք չեք կամենում մոտենալ մարգարեական Խոսքին այն տեսանկյունից, որ պատմությունը կրկնվում է: Դուք պատմականաբան չեք: Մյուս խնդիրն Աստծո Խոսքի մեջ գրի առնված խորհրդանշական բառերը հենց Աստծո Խոսքով կիրառելու անկարողությունն է: Այս բոլոր մարգարեությունների սկզբները ցույց են տալիս վախճանը, և նրանք միշտ ցույց են տալիս շատ ավելին, քան պարզապես կրկնվող պատմությունները:

Աստվածաշունչն ասում է, որ մենք Սուրբ Հոգու համար տաճար ենք, և մարմնի տաճարը կազմված է քառասունվեց քրոմոսոմներից: Այդ քառասունվեց քրոմոսոմներն ուսումնասիրող գիտնականները մեզ տեղեկացնում են, որ քսաներեք արական քրոմոսոմներն ու քսաներեք իգական քրոմոսոմները փաթաթված են խաչաձև ձև ունեցող մի սպիտակուցի շուրջ:

Դանիել տասներկուերորդ գլխում կան երեք փոխկապակցուած ժամանակային մարգարեութիւններ. առաջինը վերաբերում է սուրբ ժողովրդի զօրութեան ցրմանը, որը ներկայացնում է Ղեւտական քսանվեցերորդ գլխի «եօթը ժամանակները»: Սուրբ ժողովրդի զօրութեան ցրումը, որ նրանց միջոցով իրագործուեց, երկու հազար հինգ հարիւր քսան տարի էր, սակայն Դանիել տասներկուսում յղում է արւում միայն այդ ժամանակաշրջանի վերջին կեսին: Այն պատկերում է Դանիելին՝ որպէս չհասկացող, թէ ինչ էր նշանակուում այդ յայտարարութեամբ:

Եվ ես լսեցի այն մարդուն, որ բեհեզե զգեստներ էր հագել և կանգնած էր գետի ջրերի վրա, երբ նա իր աջ ձեռքն ու իր ձախ ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց Նրանով, որ հավիտյան կենդանի է, թե դա պիտի լինի մի ժամանակ, ժամանակներ և կես ժամանակ. և երբ նա ավարտին հասցնի սուրբ ժողովրդի զօրության ցրումը, այս բոլոր բաները պիտի վերջանան: Եվ ես լսեցի, բայց չհասկացա. ապա ասացի. «Ո՛վ իմ Տէր, ի՞նչ պիտի լինի այս բաների վախճանը»: Դանիել 12:7, 8.

Դանիել տասներկուսը պատկերում է այն պատգամը, որ բացվում է վախճանի ժամանակ, որը 1798 թվականն էր: Այդ հատվածում Դանիելը ներկայացնում է Վիլյամ Միլլերին՝ այդ պատմության մեջ իմաստունների գլխավոր խորհրդանիշը: Միլլերն առաջին հերթին առաջնորդվեց դեպի Ղևտական քսանվեցի երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությունը, և յոթերորդ ու ութերորդ համարներում նա ներկայացնում է այն իմաստուններին, որոնք պետք է հաշտեցնեն այն ճշմարտությունը, որ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա ցրումը միանգամայն հստակորեն նույնացվում է որպես Աստծու կողմից Իր ժողովրդի ցրումը:

Իսկ եթե այս բոլորից հետո էլ ինձ չլսեք, ապա ես ձեր մեղքերի համար յոթնապատիկ առավել պիտի պատժեմ ձեզ: Եվ պիտի կոտրեմ ձեր գործության, հպարտությունը, և ձեր երկինքը երկաթի պես պիտի դարձնեմ, իսկ ձեր երկիրը՝ պղնձի պես: Ղևտական 26:18, 19.

Հին Իսրայելի «հպարտությունը» այն էր, երբ նրանց թույլ տրվեց մերժել Աստծուն որպես իրենց թագավոր և ընտրել մարդկային թագավոր: Նրանց հպարտությունը, որը նախորդում է կործանմանը (Առակաց 16:18), այն էր, որ նրանք ցանկանում էին լինել իրենց շուրջը գտնվող բոլոր կռապաշտ թագավորությունների նման: Նախ հյուսիսային թագավորության, ապա հարավային թագավորության վերացումը գործության (թագավորի) ցրումն էր՝ համապատասխանաբար մ.թ.ա. 723 և 677 թվականներին:

Միլլերը ներկայացնում էր իմաստուններին, որոնք հասկանում էին գիտության աճը, որ բացվել էր Դանիել տասներկուսի նախորդ համարներում, իսկ յոթերորդ և ութերորդ համարներում նա ներկայացված է որպես մեկը, որ չէր հասկանում Աստծո ժողովրդի ցրման երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների հետ հազար երկու հարյուր վաթսու տարիների կապը: Դանիելը ներկայացնում է Աստծո ժողովրդին Ադվենտիզմի վախճանում, ինչպես նաև Միլլերին՝ Ադվենտիզմի սկզբում: Ադվենտիզմի վախճանում նույն դժվարությունն առկա է, որովհետև, քանի որ Ադվենտիզմը մի կողմ դրեց Միլլերի «յոթ ժամանակների» ըմբռնումը, նրանք հարկադրված եղան հազար երկու հարյուր վաթսու տարիները նույնացնել միայն Խավար դարերի հետ: Վերջի իմաստունները լուծելու նմանատիպ խնդիր ունեին, ինչպես ցույց են տալիս Դանիելն ու Միլլերը: Ինչո՞ւ է Ղևտական քսանվեցի տերմինաբանությունը գործածվում երեքուկես ժամանակները պատկերելու համար, և ոչ թե յոթ ժամանակները:

Միլլերը երբեք լիովին չհաշտեցրեց այս երկրնստրանքը, սակայն 1856 թվականին վերջին «նոր մարգարեական լույսը» ներկայացվեց վեց հոդվածների մի շարքով, որը երբեք չավարտվեց՝ յոթ ժամանակները նույնացնելով որպես երեքուկես տարի հեթանոսական Հռոմի կողմից Աստծո բառացի Իսրայելը կոխկրտվելու, որին հաջորդում էին երեքուկես տարի պապական Հռոմի կողմից հոգևոր Իսրայելը կոխկրտվելու ժամանակաշրջաններ: Յոթ տարի անց ադվենտիզմը բացարձակապես մերժեց յոթ ժամանակների վերաբերյալ ամբողջ լույսը՝ պատրաստելով այս երկրնստրանքը իմաստունների համար վախճանի ժամանակում՝ 1989 թվականին, երբ, ինչպես նկարագրված է Դանիել տասներկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքում, նախկին Խորհրդային Միությունը ներկայացնող երկրները swept away եղան պապականության և Միացյալ Նահանգների կողմից:

Միլլերին տրված առաջին լույսը մերժվեց 1863 թվականին, իսկ այդ թեմայի վերաբերյալ վերջին լույսը տրվեց Հայրեմ Էդսոնի կողմից՝ այդ վեց հոդվածներում: Այդ հոդվածների հրապարակումը դադարեցվեց, և յոթ տարի («ժամանակներ») անց արդի Իսրայելի իշխանությունը մի կողմ դրվեց, որպեսզի ընդօրինակի այն կռապաշտ եկեղեցիներին, որոնք մի քանի տարի առաջ իրավացիորեն ճանաչվել էին որպես Բաբելոնի դուստրեր: Ղևտացոց քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակները, որպես մարգարեական վարդապետություն, դարձան գայթակղության քար, և կրկնվեց հին Իսրայելի

հպարտությունը, ինչպես այն ներկայացված էր Սավուդին իրենց վրա թագավոր կարգելու նրանց ցանկությամբ: Հիսուսը վախճանը ներկայացնում է սկզբի հետ:

Դանիելի գիրքը նաև մատնանշում է հազար երկու հարյուր իննսուն տարվա մի մարգարեություն, ինչպես նաև հազար երեք հարյուր երեսունհինգ տարվա մի մարգարեություն, որոնք երկուսն էլ սկսվում են 508 թվականին «ամենօրյա»-ի վերացումից: «Ամենօրյա»-ի վերացումը ներկայացնում է հեթանոսական Հռոմի դիմադրության հեռացումը պապական իշխանության վերելքի դեմ 538 թվականին: Մինչև 538 թվականին պապական իշխանությունը երկրի գահին բազմեցնելը տեղի ունեցավ երեսուն տարվա անցումային շրջան, ապա մնացած հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները ավարտվում են 1798 թվականին: Մի թագավորությունից հաջորդին անցնելու այդ երեսուն տարիները բնորոշում են պապական իշխանության վերջին տարիները, որոնք առաջնորդում են դեպի Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության՝ 1798 թվականին երկրի գահին բազմեցվելը: Հազար երկու հարյուր իննսուն տարվա մարգարեության սկիզբը ցույց է տալիս անցում Աստվածաշնչյան մարգարեության մեկ թագավորությունից դեպի Աստվածաշնչյան մարգարեության հաջորդ թագավորությունը, ինչպես նաև այդ մարգարեության ավարտը:

Հազար երեք հարյուր երեսունհինգ տարվա մարգարեությունը, որ սկսվեց 508 թվականին «ամենօրյա»-ի վերացումով, ավարտվում է 1843 թվականին:

Եվ այն ժամանակից, երբ ամենօրյա զոհաբերությունը վերցվի, և կանգնեցվի ամայացնող պղծությունը, պիտի լինի հազար երկու հարյուր իննսուն օր: Երանելի է նա, ով համբերում է և հասնում է հազար երեք հարյուր երեսունհինգ օրերին: Դանիել 12:11, 12.

Հազար երեք հարյուր երեսունհինգ տարիների մարգարեությունն ավարտվեց 1843 թվականին, և Դանիելն ասում է, որ նրանք, ովքեր «սպասեցին», երբ այդ մարգարեությունը պիտի կատարվեր, օրհնված պիտի լինեին: Քույր Ուայթը սա այսպես է ասում:

«Երանի՛ այն աչքերին, որոնք տեսան այն բաները, որ տեսնվեցին 1843 և 1844 թվականներին»:

«Լուրը տրվեց: Եվ այդ լուրը կրկնելու մեջ չպետք է ոչ մի ուշացում լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. ավարտական գործը պետք է կատարվի: Մեծ գործ կկատարվի կարճ ժամանակում: Աստծու նշանակմամբ շուտով մի լուր կտրվի, որը պիտի գորանա մինչև բարձր աղաղակ: Այնժամ Դանիելը պիտի կանգնի իր վիճակի մեջ՝ տալու իր վկայությունը»: Manuscript Releases, հատոր 21, 437.

Ուստի, հազար երեք հարյուր երեսունհինգ տարվա մարգարեության սկիզբը մատնանշում է անցում հեթանոսության կրոնից դեպի պապականության կրոնը, և այդպիսով մատնանշում է անցում բողոքականությունից դեպի միլլերիտական բողոքականություն:

Այն աղվենտիստները, որոնք մերժում են աղվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունները, մերժում են նաև բոլոր այն ժամանակային մարգարեությունները, որոնք ներկայացրել էին միլլերիտները, նույնիսկ Դանիել 8:14-ի երկու հազար երեք հարյուր տարիները: Նրանք կարող են լիովին ուրանալ այս փաստը, բայց տրամաբանորեն կարելի է ցույց տալ, որ այս փաստը ճշմարիտ է. սակայն այժմ իմ միտքը այլ է, ուստի առայժմ այդ հարցը մի կողմ կթողնեմ, մինչ փորձում ենք այս հոդվածը եզրափակել:

Հուդայի «փառավոր երկրի» ցրումը մ.թ.ա. 677 թվականին ներկայացնում է Դանիել 8:13, 14-ում հիշված «գորքի» կոխկրտվելը և մատնանշում է ժամանակակից փառավոր երկրի՝ Միացյալ Նահանգների հաստատումը: Նույն համարներում հիշված երկու հազար երեք հարյուր տարիները սկսվեցին մ.թ.ա. 457 թվականին և ներկայացնում են «սրբարանի» կոխկրտվելը:

Այն ժամանակ ես լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ այլ սուրբ ասաց այն որոշակի սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ է լինելու տեսիլքը մշտական զոհաբերության մասին և ավերակություն պատճառող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբավայրը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր տարի, ապա սրբավայրը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14:

Ք.ա. 677 և Ք.ա. 457 թվականները այն թվականներն են, որոնք միմյանց հետ կապված են Աստծո ժողովրդի և Աստծո սրբարանի փոխհարաբերությամբ: Աստված միննույն ժամանակ վերամիավորեց թե՛ զորքը, թե՛ սրբարանը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Ք.ա. 677 և Ք.ա. 457 թվականների միջև եղած երկու հարյուր քսան տարիները խորհրդանշում են մի ժամանակաշրջան, երբ Աստված հաստատում է մի նշանաբար, որը ներկայացնում է լույսի աճը: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երրորդ հրեշտակի լույսը եկավ, սրբարանի լույսը սկսեց շողալ, և այնտեղ մի զորք կար՝ այդ լույսը հռչակելու համար:

Մարգարեական այն գծում, որը նույնացնում է Սատանայի և Քրիստոսի մղած եռակի պատերազմը, լույս տեսավ 1611 թվականի Քինգ Ջեյմս Աստվածաշունչը: Ճիշտ երկու հարյուր քսան տարի անց՝ 1831 թվականին, Ուիլյամ Միլլերը առաջին անգամ հրապարակեց իր պատգամը.

«Ինը տարի Վիլյամ Միլլերը համոզված էր, որ ինքը պետք է իր պատգամը հաղորդի եկեղեցիներին, բայց նա սպասում էր՝ հուսալով, որ որևէ ճանաչված հեղինակություն կհռչակի շուտով գալու Փրկչի ուրախավետ լուրը: Այդպես սպասելով՝ նա միայն ապացուցեց պատգամի ճշմարտությունը. նրանք անուն ունեին, թե կենդանի են, բայց արագորեն մեռնում էին: 1831 թվականին Միլլերն արտասանեց իր առաջին խոսքը մարգարեությունների վերաբերյալ»: Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

Աստված պահպանեց այն սուրբ և ճշգրիտ բնագիր տեքստերը, որոնք գործածվեցին Աստվածաշնչի կազմավորման համար: Այնուհետև Նա 1611 թվականին տվեց Իր Աստվածաշունչը: Ապա Նա բարձրացրեց մի պատգամաբերի, որը պետք է գործադրեր

Աստվածաշնչի ներսում գտնվող, այնտեղից ածանցված և այնտեղ հաստատված կանոնները՝ առաջին հրեշտակի պատգամը ձևավորելու համար: 1831 թվականին Միլլերի պատգամը ձևակերպվեց, ինչպես Քրիստոսի պատմության մեջ Հովհաննես Մկրտչի պատգամն էր ձևակերպվել, ինչպես նաև յուրաքանչյուր բարենորոգչական շարժման մեջ պատգամը ձևակերպվել է: Միլլերի պատգամը՝ առաջին հրեշտակի պատգամը, որը հռչակում է դատաստանի բացվելը, ուղղակիորեն հաստատվում է երկու հարյուր քսան տարիների մարգարեական ժամանակահատվածի կիրառությամբ: Դա նախագգուշացման պատգամն էր աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության՝ Միացյալ Նահանգների սկզբնավորման պահին:

1996 թվականին սկսվեց Future for America-ի ծառայությունը, և 1989 թվականին բացված երրորդ հրեշտակի լուրը՝ այն լուրը, որը մատնանշում էր պապության մահաբեր վերքի բժշկումը և շուտով գալու Կիրակնօրյա օրենքը, հրապարակվեց The Time of the End վերնագրված ամսագրում: Ադվենտիզմի վերջում եղած լուրը ձևականացվել էր ճիշտ այնպես, ինչպես ձևականացվել էր սկզբում եղած լուրը: Սկզբում լուրը կապված էր ժամանակի հետ և ներկայացնում էր Աստծո Խոսքում պարունակվող ճշմարտությունների հետագա զարգացումը: 1996 թվականին՝ 1776 թվականին Միացյալ Նահանգների ծնունդից երկու հարյուր քսան տարի անց, Ադվենտիզմի վերջում եղած լուրը ձևականացվեց և ներկայացրեց երեք հրեշտակների լուրերի հետագա զարգացումը:

Երբ մենք անդրադառնում ենք հանրապետական եղջյուրի և բողոքական եղջյուրի զուգահեռ պատմությանը՝ Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության պատմության մեջ, անհրաժեշտ է հասկանալ, թե ով է բողոքական եղջյուրը և ով չէ:

Ճգնի՛ր քեզ Աստծուն հավանության արժանի ներկայացնել՝ որպես մի գործավոր, որ ամաչելու պատճառ չունի՝ ճշմարտության խոսքը ճիշտ բաժանելով: Բայց խուսափի՛ր պիղծ և ունայն դատարկախոսություններից, որովհետև դրանք ավելի մեծ անաստվածության կհասցնեն: 2 Տիմոթեոս 2:15, 16.